

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΒΙΤΣΙΩΝ, διηγήματα (Εξάντας, 1999)
- ΡΑΜΠΑΣΤΕΝ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 1999)
- ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 2000)
- ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 2001)
- ΑΝΙΜΑΛ, αστυνομικό μυθιστόρημα (Εξάντας, 2002)
- Ο ΓΛΥΠΤΗΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ, νουβέλα (Οδός Πανός, 2002)
- ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΤΟΥ ΜΑΝ, αστυνομικό μυθιστόρημα
(Εξάντας, 2003, επανέκδ. Καστανιώτης, 2013)
- Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑ, νουβέλα (Εξάντας, 2003)
- Η ΛΥΣΣΑ, νουβέλα (Μίνωας, 2004)
- ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΝΤΑΣ ΑΣΥΣΤΟΛΑ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2005)
- Ο ΔΑΙΜΟΝΙΣΤΗΣ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2007)
- Ο ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2008)
- ΔΕΚΑΕΞΙ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2010)
- Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΤΡΩΓΕ ΠΟΛΛΑ, ευθυμογραφήματα
(Καστανιώτης, 2012)
- ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ, θεατρικοί μονόλογοι (Ποταμός, 2012)
- Ο ΤΑΞΙΤΖΗΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, ποίηση (Οδός Πανός, 2012)
- Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ ΣΚΥΛΑΣ, μυθιστόρημα (Διόπτρα, 2013)
- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ, μυθιστόρημα (Πατάκης, 2013)
- ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ, μυθιστόρημα (Πατάκης, 2014)
- ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΣΑΝ, ευθυμογραφήματα (Πατάκης, 2015)
- Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΤΡΩΓΕ ΠΟΛΛΑ, ευθυμογραφήματα (Πατάκης, 2016)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Νεοελληνική μυθολογία

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 380

Αύγουστος Κορτώ, *Νεοελληνική μυθολογία*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια – Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ – Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αύγουστος Κορτώ, Αθήνα, 2016

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Μάρτιος 2016

Κ.Ε.Τ. Α350 Κ.Ε.Π. 145/16

ISBN 978-960-16-6679-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στο Κουτάβι,
ήρωα και θεό μου*

Ο Θεός υπάρχει επειδή η αλήθεια είναι βαρετή.

E.M. Cioran

«Άκου, Μένιο... η αδελφή μου είναι ψημένη γυναίκα».

«Ψημένη;»

«Ψημένη. Λίγο καμένη στις άκρες, αλλά καθαρίζεται».

Νίκος Τσιφόρος, Οι γαμπροί της Ευτυχίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Δυο λόγια πριν το παραμύθι</i>	13
Παραλάβαμε Χάος.	15
Του Τιτάνα το κάγκελο	27
Μια τρελή, αθάνατη οικογένεια	38
Νόμιμα τέκνα, παράνομα πάθη.	49
Κάνει ο Δίας ντου, κέρατα παντού	58
Κομπίνες και ξεπαρθενέματα	67
Ο μπεκρής ο άνθρωπος	78
Αυτόν τον Χάρο, πού να τον παρκάρω;	88
Σημεία και κέρατα	100
Έρωτας κεραυνοκώλος	113
Ήλιος, θάλασσα και η ρόμπα	124
Ο ατάσθαλος ο μπάι, που παντού τον ακουμπάει	133
Δεν είπαμε, παιδάκι μου, να μην υβρίζεις;	140
«Το πατέ του Τιτάνα», τώρα και στη Μαγκουφάνα	148
Γοργόνες και μαρμάγκες	161

Ηρακλάρια, ομαδάρια	179
Ένας ημίθεος για όλες τις δουλειές	191
Πάρε ό,τι θέλεις, βοθρατζή	208
Το γελεκάκι που φορείς, σ' το 'χω ντοπαρισμένο	228
Τα σέα του Θησέα	239

Δυο λόγια πριν το παραμύθι

Το βιβλιαράκι αυτό δε θα υπήρχε αν δεν είχε προϋπάρξει η αριστουργηματική *Ελληνική μυθολογία* του Τσιφόρου. Όχι πως αυτό το καθιστά επ' ουδενί συνέχεια του θησαυρού αυτού των ελληνικών γραμμάτων – στην καλύτερη, είναι ένας ταπεινός φόρος τιμής στον μέγιστο Τσιφόρο, που με την ευρυμάθεια, την αφηγηματική του μαεστρία και το κωμικό του δαιμόνιο ευεργέτησε τον συγγραφέα όπως κι αμέτρητους άλλους αναγνώστες.

Επιπλέον, αυτό που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι διδακτικό εγχειρίδιο, ούτε φιλοδοξεί να αντικαταστήσει το πλήθος εξαιρετων βιβλίων μυθολογίας για παιδιά και νέους. Είναι απλώς και μόνο ένα σατιρικό ανάγνωσμα. Μάλιστα, ορισμένα πραγματολογικά στοιχεία έχουν εσκεμμένα παραλλαχθεί, ποιητική αδεία, με μόνο σκοπό το αγαθό του γέλιου, που ουδέποτε έβλαψε κανέναν (πολλώ δε μάλλον τους αρχαίους παραμυθάδες, που οι ίδιοι επινόησαν τη σάτιρα).

Τέλος, οφείλω ένα τεράστιο ευχαριστώ στους ανθρώπους που με την αρωγή και την αγάπη τους κατέστησαν τη συγγραφή της *Νεοελληνικής μυθολογίας* εφικτή. Στον Αρκά, τον σπουδαιότερο εν ζωή κωμωδό μας και δημιουργό μιας μεγαλοφυούς ιδιωτικής μυθολογίας που κατέληξε συλλογική, για τη στήριξη και τη γενναιοδωρία του. Στον αγαπημένο μου φίλο Βασίλη Σωτηρόπουλο, έναν από τους πρώτους αναγνώστες του παρόντος, που με τροφοδοτεί διαρκώς με το διαβολεμένο του χιούμορ – καθώς και στο περίφημο παρεάκι (Χρήστο, Ειρήνη και Τζίνα) που υπομένει τις εκρήξεις του οίστρου και της κυκλοθυμίας μου σε καθημερινή βάση. Και φυσικά στον Τάσο μου, που παραμένει ο μόνος λόγος ύπαρξης όχι μονάχα αυτού του βιβλίου, αλλά κι εμού του ιδίου.

Παραλάβαμε Χάος

Εν αρχή ην το Χάος.

Το Χάος τώρα ήταν γένους θηλυκού, σαν γυναικεία τσάντα ένα πράμα, που βάζεις το χέρι να πιάσεις το κινητό και βγάζεις τσίχλες, απλήρωτο λογαριασμό της ΔΕΗ κι ένα μαδημένο ταμπόν.

Καθότανε λοιπόν έτσι σκοτεινή κι αφρόατη και μακάρια η μαντάμ Χάος, μέχρι που στα καλά καθούμενα, θα 'χε ξεχάσει καμιά μπαλκονόπορτα ανοιχτή προφανώς κι έκανε ρεύμα, μπήκε ένα αεράκι κοσμογονικό και τη βρήκε στον καναπέ να τρώει λιόσπορο με ανοιχτά τα μπούτια –μόνη ήταν η γυναίκα, σου λέει: *Δε βγάζω και το βρακί να μη με κόβει το λάστιχο;*– κι έπαθε ανεμογγάστρι.

Απ' την εγκυμοσύνη αυτή (τον μπαμπά δεν τον ξέρουμε, και μην είστε αδιάκριτοι, μπορεί να ήταν παντρεμένος και να εχτεθούμε συμπαντικώς) γεννήθηκαν η Νύχτα, γένους θηλυκού κι αυτή, αστρόφεγγη και μαγική, και το Έρεβος, σερνικό και μελανούρι. Κάποιοι λένε ότι μαζί γεννήθηκαν και

η Γαία, ο Τάρταρος και ο Έρωσ, αλλά για σίγουρα δεν ξέρουμε, δεν του κάναμε και υπέρηχο του Χάους, και πιθανώς το αεράκι να 'τανε κανέννας τυφώνας Μπάμπης και να έπιασε πεντάδυμα. Δεν ήμασταν κι εκεί για να ξέρουμε, και πάλι καλά δηλαδή, γιατί μ' όλους ετούτους δε θα βλέπαμε την τύφλα μας, και θα πηγαίναμε ν' ανάψουμε το φως και θα πιάναμε κατά λάθος τα καλαμπαλίκια του Τάρταρου, απ' τον οποίο προέρχεται προφανώς και το στέικ ταρτάρ, γιατί τέτοιο πράμα είναι τιμωρία σκέτη, κάλλιο να σε πετάξουνε στα Τάρταρα παρά να φας το βόιδι το σιτευτό με τα αίματα σαν τη Λαίδη Μαχμπέθ.

Η Νύχτα και το Έρεβος ήτανε τώρα αδέρφια μεν, αλλά όλο στα σκοτάδια παίζαν σαν παιδάκια, και κάποια στιγμή μεγάλωσαν, κι άντρεψε το Έρεβος και η Νύχτα έγινε τρελό γκομενάκι, και τέλος πάντων ενώ η αιμομιξία είναι ταμπού αδιανόητο ακόμα και για τους αρχαίους λαούς –εξού κι ο Οιδίπους πήρε τις βελόνες του πλεξίματος κι αντί να πλέξει κάνα σοσόνι έκανε διπλό ξεμάτιασμα να μην τον πιάνει η βασκανία–, μια μέρα όπως πηγαίναν μες στη μαύρη μαυρίλα τα αδερφάκια τρακάρουνε μετωπικώς.

Ο Έρεβος έπαθε φουσκοδεντριά. «Ρε Νυχτάκι, τι βυζάρεις είν' αυτές;»

«Πιο σιγά, ρε βλάκα, θα μας ακούσει η μάνα και θα καλέσει κοινωνικό λειτουργό».

«Έννοια σου, η μάνα πάλι έχασε το ανοιχτήρι μες στο τριμπούρδελο του σύμπαντος».

«Κι εσένα πάντως, έτσι που σε πιάνω, Ερεβούλη, πρέπει να γυμνάζεσαι κρυφά».

«Έχω πάρει συνδρομή σ' ένα γυμναστήριο εδώ κοντά και κάνω βάρη. Φαίνεται;»

«Και φαίνεται και πιάνεται. Για έλα από δω».

«Αδερφή, μισό... καλό το πασπάτεμα, μην το χοντρύνουμε όμως, έτσι;»

«Ξεκόλλα ρε, τι θα γίνει... δε θα μας παντρεύουν οι παπάδες; Αυτούς δεν τους φτιάξαμε ακόμα».

«Ναι, αλλά μην έχουμε άλλα... Ξέρεις, είμαστε και καρπερό σόι».

«Μην ανησυχείς, έχω πάρει το χάπι».

«Ποιο χάπι;»

«Το κόκκινο του Μορφέα απ' το *Matrix*, ποιο χάπι. Έλα δω που σου λέω».

Και μια και δυο έγινε η ζημιιά η κατάπτυστος, κι εγεννήθησαν ο Αιθέρας και η Ημέρα, και είδε φως το σπίτι και ξεστραβώθηκε που μέχρι τότε πήγαινε τοίχο τοίχο και χτύπαγε το μικρό δαχτυλάκι στο τραπέζι και βλαστημούσε την ώρα και τη στιγμή, κι απ' την πολλή χαρά ρίξαν κι αυτά τα δύο έναν πήδουλο (Οικογένεια Γαμιόμαστε – δεν είναι ν' απορείς με το χάλι μας) κι ευτυχώς κάνανε μοναχοπαίδι, τη Θάλασσα, η οποία απλώθηκε και άφρισε και χορτάσαμε μπαρμπούνη και πεσκαντρίτσα, Παναγία

μου, γιατί με τους υπόλοιπους τους αχάϊρευτους αέ-
ρα θα τρώγαμε, αερόστατα θα χέζαμε.

Όσο για τα υπόλοιπα μέλη της αμαρτωλής οικο-
γενείας, η Γαία κι ο Τάρταρος κάθονταν κι έτρωγαν
κι αφράτευαν κώλο –η μεν προετοιμαζόταν για τους
θεούς και το ανθρωπομάνι, κι ο άλλος για την ώρα
που θα ῥόχταν να τους καταπιεί όπως καταπίνει το
ρύζι ο παλαιστής του σούμο–, ενώ ο Έρωτας έκανε
τις συνήθειες σκανταλιές του που πληρώνουμε κι
εμείς οι θνητοί μέχρι σήμερα, εξού και τα αδερφά-
κια του, η Νύχτα και το Έρεβος, δεν έβρισκαν ησυ-
χία, εκεί που κάθονταν και παίζανε ξερή, ρίχνανε
και μια υγρή και γεννοβολούσαν σαν τα ποντίκια,
που τα αφήνεις μόνα τους πέντε λεπτά και γυρίζεις
και βρίσκεις την Ντίσνεϋλαντ.

Έτσι γεννήθηκαν, μεταξύ άλλων, ο Μόρος –σαν
να λέμε, η καταστροφή που μας περιμένει όλους·
περιττό να πούμε ότι με τα μαυρόψυχα που συζη-
τούσε συνέχεια «Τι είναι ο άνθρωπος; Ένα τίποτα»,
«Σήμερα είμαστε, αύριο δεν είμαστε», δε σταύρω-
νε γκόμενα ούτε σε χαρέμι– και οι αδερφούλες του
οι Μοίρες, που κάνανε πλακοραφή και κόντεμα στα
μανίκια τις ζωές των ανθρώπων, κι ούτε οι θεοί δεν
τολμούσαν να τους πάνε κόντρα: έτσι κι ανέβαινε ο
Δίας στο ρετιρέ να πουλήσει τσαμπουκά, σηκωνό-
ταν η Ατραπός απ' το κοφτήριο κι έλεγε: «Ίσα, χα-
μούρη, τράβα στο βουναλάκι σου να δεις άμα σου

λείπει κάνα αφροδίσιο ή αν έπιασες τζάκποτ, μην πάρω το ψαλίδι και σε κάνω ταγεράκι».

Εξόν απ' αυτούς, απ' το ενδογαμικό όργιο ξαμολήθηκαν στο σύμπαν οι Κέρες (πώς λέμε *κεριά και λιβάνια* – κάτι λάμιες που σκόρπαγαν κι αυτές θανατικό σαν το Τρίο Πανούκλα), ο Θάνατος, που τον ξέρουμε καλά τον κερατά, ο Ύπνος –κι επιτέλους έκλεισε μάτι η φαμίλια, γιατί τόσο καιρό κανείς δεν κοιμότανε κι ήταν ολονών τα νεύρα τσατάλια–, ο Χάρων (αυτή δεν ήταν οικογένεια, γραφείο τελετών ήταν, κάθε μέρα κόλλυβα), ο Μώμος, αρχέγονη θεότητα της σάτιρας, του σαρκασμού και των ποιητών (οι πεζογράφοι τον πούλο), η Οϊζύς, θεά της φτώχειας της καταραμένης (από τότε χρωστάγαμε οι κερατάδες; Ποιος μας δάνειζε;), η Νέμεσις (*Αν πας με άλλη θα σου σπάσω το κεφάλι* κτλ.), η Απάτη (αδελφή της Κομπίνας και της Μούφας, ήσσονες θεότητες, μην τις φάξετε, απ' το μυαλό μου τις έβγαλα), η Φιλότης, που έφερε στον κόσμο τη στοργή καθώς τη χρειαζότανε απεγνωσμένα (κι ακόμα τη χρειάζεται), το Γήρας (γιατί έτσι είναι η ζωή, κάποια στιγμή όλοι πρέπει να γίνουμε ξεδοντιασμένοι γεροκλανιάρηδες), οι Όνειροι, που προήλθαν ντεμέκ από παρθενογένεση (κάποιος την κούνησε την αχλαδιά, αφήστε τα σάπια), οι Εσπερίδες με τα μήλα τα σάρκιν που τα βγάζανε στη λαϊκή και κονομούσαν μέχρι που τους τα γύρεψε ο Ηρακλής για να φκιάσει η γυναίκα του Ευρυ-

σθέα μηλόπιτα (που είχε και στη στάνη της μηλόπιτα η ναμικιόρα, που γίνονταν στο χειμαδιό οι Χίλιες και Μια Νύχτες με τις γίδες τις μπιρμπιλομάτες, και μετά αναρωτιόντουσαν γιατί το παιδί γεννήθηκε μηρυκαστικό και με κέρατα), και τέλος η μεγαλύτερη ρουφιάννα όλων, η Έριδα, η οποία καταπώς φαίνεται γεννήθηκε γγαστρωμένη στον μήνα της, και στα καπάκια ξαμόλησε ένα σωρό δεινά στην οικουμένη, όπως ο Πόνος, η Λήθη, οι Φόνοι, το Άλγος, η Μάχη κι η Δυσνομία (γι' αυτό και με τους καβγάδες τρώμε τα μούτρα μας, και πονάμε, και πολλές φορές σκοτωνόμαστε, κι έπειτα μας καταπίνει όλους η λησμονιά).

Μονάχα που τα πιο πολλά απ' τα υπερκόσμια τούτα όντα, έπειτα απ' την κοσμογονία που συντελέστηκε επειδή δεν είχαν ίντερνετ να περνάνε την ώρα τους κι όλο πηδιόσαντε αναμεταξύ τους, πέρασαν στο παρασκήνιο, κι άφησαν το γήπεδο στη Γαία, η οποία σύμφωνα με τον μπαρμπα-ΗΣίοδο γέννησε μονάχη της τον Ουρανό, κι έπειτα τον λιμπίστηκε η αθεόφοβη, και πλάγιασε μαζί του (εξού και ο αρχέγονος φόβος μην ανταμώσουνε ποτέ ουρανός και γη και βρεθούμε στη μέση και γίνουμε χαλκομανία), αν και άλλες πηγές αναφέρουν ως μπαμπά του Ουρανού τον Αιθέρα.

Η Γαία τώρα, ως χθόνια μήτρα του κόσμου, ξαμόλησε δυο καραβιές παιδιά – άλλα «ενδοοικογενειακώς συλληφθέντα» κι άλλα αγνώστου πατρός, ή και χωρίς πατέρα καν, έτσι, πώς φκιάχνεις άμα σε τρων

τα χέρια σου ένα ταψί τυροπιτάκια κατεφυγμένα, ε, η Γαία έφκιανε παιδιά.

Είχε φτάσει πλέον στο σημείο που κι η ίδια δε γνώριζε ποια ανήκαν στο ασκέρι των σπλάχνων της και ποια όχι.

Πήγαινε καλή ώρα το παιδάκι ο Πόντος να γυρέψει λεφτά.

«Δώσε, ρε μάδερ, κάνα κατοστάρι να πάρω κάτι αθλητικά που είδα, μη γυρνάω συνέχεια με τα βατραχοπέδιλα σαν τον ψαροντουφεκά».

Θύμωνε η Γαία: «Ρε α πάαινε, μούλικο. Τράβα στον πατέρα σου να σε χαρτζιλικώσει».

«Μα, μαμά, αφού εγώ γεννήθηκα με παρθενογένεση».

«Σιγά μη βγήκες και με τον κρίνο. Όξω λέμε, δεν έχω μία, δεν ήρθε ακόμα το επίδομα πολυτέκνων».

Και ούτω καθεξής.

Ανάμεσα στα αμέτρητα παιδιά της, κάποια ξεχωρίζουν στις κοσμογονικές αφηγήσεις, και κάποια πήγαν άκλαυτα και δεν τα ξέρει ούτε η μάνα τους. Και καθώς ήταν ολίγον εξώλης και προώλης η κυρα-Γαία, παραγαλάτσο να 'ναι κι ας είναι και του γάιδαρου, σκάρωσε παιδιά με τα αδέρφια της, με τα παιδιά της, ακόμα και μ' εγγόνια και δισέγγονα η αφορεσμένη.

Από δαύτα αξίζουν ιδιαίτερας μνείας οι Κύκλωπες, οι Εκατόγχειρες και οι Τιτάνες, που 'χανε μπαμπά τον Ουρανό, καθώς, κι αυτά ουρανογέννητα, οι Γίγαντες

–που μπλέξαν σε καβγά μεγάλο με το δωδεκάθεο στην πορεία, τη θρυλική Γιγαντομαχία– κι οι Ερινύες με τις χάλκινες νυχάρες, που βγαίνανε για μανικιούρ-πεντικιούρ και πηδάγαν οι νυχούδες απ’ τις ταράτσες για να γλιτώσουν το λιμάρισμα με το αλυσοπρίονο.

Έκανε και με τον γιόκα της τον Πόντο κάμποσα παιδιά αθάνατα η Γαία, και με τον Δία και τον Ποσειδώνα (μόνο εγώ της γλίτωσα), με πιο διάσημα τους Λαιστρυγόνες, τη Χάρυβδη (τη Σκύλλα την υιοθέτησαν από καταφύγιο), κι επειδής γλυκοκοίταζε και τον αδερφούλη της τον Τάρταρο η αφιλότιμη, έκανε και μαζί του κάτι διδυμάκια τεφαρίκια, τον Τυφώνα και την Έχιδνα, που ακόμα τρέχουν οι μαμές που τα ξεγέννησαν, κι όταν τα ’δαν οι γονείς τους είπαν: Αυτά τα φρίκουλα ή που θα τα τσιμεντώσουμε ως έχουν να τα κάνουμε γκαράζ ή που θα τα παντρέψουμε μεταξύ τους, ειδήλλως θα μας μείνουν στο ράφι και θα τρομάζουν τα κατσαρολικά. Κι έτσι έγινε, και ξεκίνησε απ’ το σμίξιμο των δύο αρχαίων τεράτων μια τερατογενιά φρικιαστική κι ασυμμάζευτη (σαν όλα αυτά που κάνουν οι άνθρωποι στους ανθρώπους, κι έπειτα τα αποδίδουν από φόβο και δειλία σε τερατώδεις υπάρξεις, σε θεούς και δαίμονες που ορίζουν τάχα μου τις πράξεις τους).

Ας επιστρέψουμε όμως στη σπορά της Γαίας και τ’ Ουρανού, γιατί εκεί η ιστορία έχει ψωμάκι μπόλικο κι ωραίο, πολύσπορο.

Οι Εκατόγχειρες κι οι Κύκλωπες ήταν τα πρώτα τους παιδιά, κι αυτά στραβοχυμένα τα έρμα, που γινόταν ο κακός χαμός όταν τα πηγαίναν για ρούχα και γυαλιά, μέχρι να βάλουν ο Κόττος κι ο Βριάρεως το φούτερ με τα εκατό μανίκια και να βρει ο Βρόντης (κύκλωψ της βροντής και της πορδής της κομπολογάτης) πατομπούκαλο μονό για τη μυωπία του, οι πωλήτριες τραβούσαν τα βυζιά τους απ' την απελπισία.

Όμως τα πλέον ξακουστά τέκνα της Γαίας με τον τσίφτη τον Ουρανό ήταν οι Τιτάνες: δώδεκα γιγάντιες, πανίσχυρες θεότητες, με ορμητήριο το όρος Όθρυς, ανάμεσα Φθιώτιδα και Μαγνησία, που συνθέτουν το πρώτο πάνθεον, και την πρώτη απόπειρα η φαντασία των ανθρώπων να αποδώσει στα προγονικά στοιχεία της χαρακτηριστικά ανθρώπινα, αρετές και φαυλότητες που αν και πάθη των θνητών διατρέχουν και την ιστορία των αθανάτων.

Οι έξι Τιτάνισσες με τη σειρά που γεννηθήκαν ήταν η Μνημοσύνη, μάνα των Μουσών, η πανέμορφη Τηθύς, θαλασσινή θεότητα που 'δωσε τ' όνομά της στην πρωτοθάλασσα της Γης, όταν ακόμα η Λαυρασία κι η Γκοντβάνα παλεύαν μεταξύ τους να μοιράσουν τις ηπείρους, η Ευρυφάεσσα (που τη λέγανε και σκέτο Θεία, εξού και εικονίζεται συνήθως με κότσο να κρατάει γλυκό μελιτζανάκι), η Φοίβη, που έκανε καριέρα στα μαντεία, στις καφετζούδες, κι αργότερα στα Φιλαράκια, η Ρέα, η πολύπαθη θεομή-

τωρ και Magna Mater των Ρωμαίων, και η Θέμις, ενσάρκωση του θεϊκού νόμου, και γνωστή για τα κέφια και τα νεύρα της.

Τα αγόρια τώρα: πρώτα γεννήθηκαν ο Κοίος και ο Κρείος (μηδέν έμπνευση οι νονοί), ο μεν φιλοπερίεργος κι ο δε τσαμπουκαλής σαν το κριάρι που του 'δωκε τ' όνομά του. Έπειτα ξετσούμισαν ο Ωκεανός, θαλασσόδαρτος και νταβραντισμένος, ο Υπερίων (που καθότι μπερμπάντης και πετούμενος σαν τον Σούπερμαν χωρίς το κόκκινο σλιπάκι, έπιασε την αδερφή του τη Θεία –Κάνε παιδί μου τη δουλειά σου κι ύστερα ξανάμαι θεια σου–, της έλυσε τον κότσο κι έκανε μαζί της τον Ήλιο, τη Σελήνη και την Ηώ), ο Ιαπετός, που βρήκε μια ωραία Ωκεανίδα, την Ασία, και της την έπεσε όπως ο Καμπαμαρού στο ζυμαρικό (έτσι προέκυψαν ο Άτλας, ο Προμηθέας κι ο Επιμηθέας), και τέλος, πιο μελαλής κι αχώνευτους απ' όλους τους Τιτάνες, ο Κρόνος, ο πατέρας των θεών.

Ο Κρόνος τώρα στα μικράτα του είχε ένα οιδιπόδειο να με το συμπάθιο, και δεν τον χώνευε με την καμία τον μπαμπά του τον Ουρανό. Κι έλαχε τώρα να βρει μπόσιχη τη μάνα του τη Γαία, που 'τανε σεκλετισμένη με τον άντρα της γιατί της είχε κάνει ένα χουνέρι ασυγχώρητο: είχε πάρει τα παιδιά της, τους Κύκλωπες και τους Εκατόγχειρες, και τα 'χε πετάξει με σουτ βολέ στα βάθη του Τάρταρου, γιατί δεν άντεχε να τα βλέπει, ξυπνούσε το βράδυ για κατούρημα

λόγω προστάτη, τράκαρε με τον Στερόπη που ξετσίμπλιαζε το μάτι του στον καθρέφτη του μπάνιου και του κοβότανε η χολή. Εξού και τα εξόρισε στα μαύρα σκοτάδια τα αγόρια του ο άκαρδος πατήρ.

Η Γαία απαρηγόρητη: «Εγώ δεν έχασα παιδιά, μαλάματα και μπιρλάντια έχασα. Ξέρεις τι στήριγμα ήταν ο Γύγης μου; Όταν δεν έφτανα το πάνω ράφι που 'βαζε ο κερατάς ο Ουρανός το τσίπουρο, αμέσως σηκωνόταν και μου το 'πιανε με τις χερούκλες του. Άσε άμα μ' έπιανε φαγούρα στην πλάτη, ξέρεις τι είναι να σε ξύνουν εκατό χέρια συγχρόνως;»

Οπότε σουξου-μούξου με τον γιο της τον καφούρη, σκαρφίστηκαν σχέδιο πατροκτόνο και συζυγοκτόνο: άθισε η Γαία και σμίλεψε ένα πελώριο πέτρινο δρεπάνι, κι έφησε τον Κρόνο –που δεν ήθελε και πολύ– μόλις πετύχει τον πατέρα του μπόσικο να του την πέσει και να τον κάνει καστράτο.

Ο Ουρανός, που λέτε, για κακή του τύχη είχε αράξει την ίδια μέρα σε μια παραλία γυμνιστών, κι από τη μία έλιαζε τα αχαμνά του κι απ' την άλλη μπάνιζε τις τουριστριούλες με τα τσουπωτά τους στηθάκια. Κι όπως τον είχε τυφλώσει η αντηλιά, όταν είδε τον γιόκα του τον Κρόνο να ζυγώνει κραδαίνοντας κάτι, δεν κατάλαβε τι ήταν.

«Τι βαστάς εκεί, Νούλη παιδί μου;»

«Έφερα ρακέτες να παίξουμε».

«Μπαλάκι δε βλέπω».

«Κι ούτε θα ξαναδεείς».

Και μια και δυο ορμάει κι ευνουχίζει τον πατέρα του ο αθεόφοβος ο Κρόνος, κι όπως πετάχτηκαν τα αίματα, πήραν οι πιτσιλιές και τη Γαία, και για τιμωρία γγαστρώθηκε με τις κάργιες τις Ερινύες, που τιμωρούν τις βαριές αμαρτίες των ανθρώπων, ενώ τα ίδια τα αμελέτητα του Ουρανού, πέφτοντας στη θάλασσα έκαναν αφρό πολύ και μέσ' απ' αυτόν γεννήθηκε η Αφροδίτη – που μολονότι ο Όμηρος τη θέλει κόρη του Δία, είναι αρχαιότερη θεότητα, φερμένη απ' τους Φοίνικες μέσω Κύπρου και Κυθήρων (εξού και οι προσωνυμίες της *Κύπριδα* και *Κυθηρία*) και συγγενική με την Αστάρτη ή Ιστάρ που λατρευόταν από Βαβυλώνιους, Ασσύριους κι άλλους πολλούς με άλλα ονόματα, ως θεότητα της γονιμότητας, του έρωτα –σαρκικού και ψυχικού– και του πολέμου.

Κάπως έτσι λοιπόν, με στάλες αίμα ουράνιο που προμηνύουν έρωτες και πολέμους, καταλήγει το πρώτο κομμάτι της μυθολογικής μας καταγωγής. Κι είμαστε καταπώς φαίνεται από μυστήριο σόι οι άνθρωποι, με τις αγριάδες και τη σκοτεινιά του, τα φωνικά του μίση και τις τερατόμορφες εκφάνσεις του, μα και με αθάνατα αποθέματα μνήμης κι ομορφιάς.

Και τώρα, πάμε να στήσουμε αυτί στην εξώπορτα του Κρόνου και της Ρέας – γιατί απ' τις φωνές και τα μπινελίκια που ακούω, πρέπει να γίνεται τρελό πατιρντί.